

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. I., nar. X**
bytem X
adresa pro účely doručování: X
zastoupen opatrovníkem JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
se sídlem Rumunská 1798/1, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 2. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“), a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuty námitky

žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 10. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná pro nesplnění podmínek podle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) zamítla žádost žalobce o invalidní důchod.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobce nesouhlasil s napadeným rozhodnutím, neboť podle jeho názoru žalovaná nedostatečně posoudila datum vzniku invalidity žalobce, když nevěnovala pozornost popisu postupného zhoršování zdravotního stavu žalobce, zvláště se pak nezabývala obdobím, kdy žalobce navštěvoval MUDr. V. K., nevyžádala si jakékoli lékařské zprávy ani se nepokusila získat lékařskou dokumentaci. Vytkl žalované rovněž to, že vycházela z nahodilého data vzniku invalidity.
4. Žalobce tvrdil, že se u něj psychické problémy projevovaly již od roku 1997. Znemožňovaly mu vést běžný život, vést komunikaci se státními orgány a udržet si pravidelné zaměstnání. Kvůli svému psychickému stavu nebyl nikdy schopen po delší dobu pracovat či si udržet jakýkoli pravidelný režim, což zdravotní záznamy plně nepostihují, neboť žalobce lékařskou pomoc nevyhledával, protože žil v přesvědčení, že je duševně zdrav.
5. Namítl rovněž, že datum vzniku invalidity ke dni 13. 7. 2011, na kterém se nakonec žalovaná ustálila, bylo stanoveno nahodile, a to již jen proto, že jeho psychické onemocnění se neobjevilo ze dne na den a ihned plně neprojevovalo své příznaky. Argumentoval také tím, že pacientovi nevzniká nemoc dnem, kdy ji u pacienta zjistí lékař, což u duševního onemocnění platí tím spíše. Uvedl, že žalovaná stanovila datum vzniku jeho invalidity v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, na kterou též odkázal.
6. Žalobce rovněž na druhou stranu kupř. s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č.j. 10 Ads 259/2016-33, připustil, že je možné stanovení data vzniku invalidity podle data lékařského vyšetření, pokud posuzovaná osoba navštěvuje příslušného odborného lékaře pravidelně a dostatečně často. Žalobce však lékaře pravidelně nenavštěvoval, neboť si odmítal psychické problémy připustit.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření s ohledem na namítanou nesprávnost stanoveného data vzniku invalidity žalobce navrhla přezkoumání zdravotního stavu žalobce včetně data vzniku invalidity posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která je příslušná k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění.

8. Za stavu v době podání vyjádření, kdy nejsou v případě žalobce splněny zákonné podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod, žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
10. Dne 29. 4. 2021 podal žalobce žádost o invalidní důchod. Dne 29. 10. 2021 vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí, jímž pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. žádost žalobce zamítla. Žalovaná tak rozhodla na základě posudku o invaliditě žalobce ze dne 23. 8. 2021, ve kterém posuzující lékař dospěl k závěru o poklesu pracovní schopnosti žalobce o 60 % s tím, že žalobce je invalidní pro invaliditu druhého stupně od 3. 7. 2020, kdy dospěla k závěru, že žalobce je sice invalidní, avšak nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.
11. Žalobce podal dne 2. 12. 2021 včasné námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterých uplatnil v zásadě shodné námitky jako v žalobě plédující zejména pro dřívější den vzniku invalidity žalobce.
12. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 18. 1. 2022, č. j. LPS/2021/1275-NR-PRH_CSSZ, vypracovaném oddělením lékařské posudkové služby žalované dospěla posuzující lékařka MUDr. M. M. k závěru, že se u žalobce jedná o pokles pracovní schopnosti o 60% od 14. 6. 2020 s tím, že již od 13. 7. 2011 šlo o pokles pracovní schopnosti o 35 %. Posuzující lékařka shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je od 14. 6. 2020 zdravotní postižení podle kapitoly V. Duševní poruchy a poruchy chování, položka 3d – schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy, těžké postižení - přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „**vyhláška o posuzování invalidity**“), které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 50 – 60 %. Od 13. 7. 2011 pak rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení podle kapitoly V. Duševní poruchy a poruchy chování, položka 3c – schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy, středně těžké postižení - přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 30 – 45 %.
13. Z osobního listu důchodového pojištění žalobce ze dne 7. 2. 2022, vyplývá, že v rozhodném období 13. 7. 2001 - 12. 7. 2011 byl pojištěn čtyři roky a 312 dní.
14. Na základě posudku o invaliditě v rámci námitkového řízení pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, ve kterém dospěla k závěru, že i přes zjištěné dřívější datum vzniku invalidity žalobce tento nesplňuje podmínky vzniku nároku na invalidní důchod z důvodu nezískání potřebné doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom po projednání věci, ke kterému nařídil jednání s ohledem na potřebu provést důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
16. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
18. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně. V případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
19. Podle ust. § 40 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku
 - a) do 20 let méně než jeden rok,
 - b) od 20 let do 22 let jeden rok,
 - c) od 22 let do 24 let dva roky,
 - d) od 24 let do 26 let tři roky,
 - e) od 26 let do 28 let čtyři roky a
 - f) nad 28 let pět roků.
20. Podle ust. § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
21. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobce má nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, a sice že se stane invalidním a

zároveň získá potřebnou dobu pojištění. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal, popř. zůstal, invalidním a v jakém stupni. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.

22. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
23. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
24. V projednávaném případě žalobce zpochybňoval závěry posudkového lékaře ohledně data vzniku invalidity, ze kterého vycházela žalovaná. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která soudu předložila posudek ze dne 31. 8. 2022, č. j. SZ/2022/1230-PH-28 (dále jen „posudek MPSV“). Posudek MPSV pak soud provedl jako důkaz při jednání, když sám není oprávněn zdravotní stav žalobce zkoumat, neboť nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Vypracování posudku MPSV ostatně také navrhla strana žalovaná.
25. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise: MUDr. J. B., další lékař: MUDr. P. S. s odborností psychiatrie, tajemník: V. H. Z posudku vyplývá, že žalobce jednání komise nebyl přítomen, jelikož si nepřevzal pozvánku na jednání komise, která mu byla zaslána. Komise při zpracování posudku vyšla zejména z četných podkladů uvedených na str. 2-9 posudku, dokumentace PSSZ včetně odborných nálezů a spisu Městského soudu v Praze včetně žaloby. Komise měla k dispozici zdravotnickou dokumentaci již od hospitalizace dne 10. 9. 1999.
26. Podle posudku MPSV rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je od 14. 6. 2020 v důsledku zhoršení psychotického onemocnění s nutností hospitalizace zdravotní postižení podle kapitoly V. Duševní poruchy a poruchy chování, položka 3d – schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy, těžké postižení - přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 50 – 60 %, když v tomto rozmezí komise stanovila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce 55 %. Od 13. 7. 2011 pak rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo s ohledem na psychiatrem deklarované zhoršení do té doby dlouhodobě stabilizovaného psychotického onemocnění zdravotní postižení podle kapitoly V. Duševní poruchy a poruchy chování, položka 3c – schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy, středně těžké postižení - přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity,

které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 30 – 45 %, když v tomto rozmezí komise stanovila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce 35 %.

27. S tvrzeními žalobce se komise MPSV vypořádala tak, že na základě zdravotní dokumentace ošetřujícího ambulantního psychiatra posoudila onemocnění žalobce do července 2011 jako dlouhodobě stabilizované, v remisi, když žalobce fungoval dobře, udělal maturitu a pracoval. V období 2002 – 2010 došlo pouze ke třem přechodným a krátkodobým zhoršením stavu, která byla vyřešena vhodnou medikací. Stav onemocnění proto v tomto období nebyl důvodem pro vznik invalidity. Až v červenci 2011 došlo k těžšímu zhoršení psychózy.
28. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20: *„Správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“* Dále srovnej rozsudek ze dne 25. 1. 2019, č. j. 8 Ads 138/2017 – 40: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
29. V souladu s tímto rozsudkem soud uvádí, že mu nepřísluší hodnotit posudek Ministerstva práce a sociálních věcí z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudek vychází. Soud může posudek hodnotit pouze z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, přitom je nezbytné též posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Soud shledal, že posudek Ministerstva práce a sociálních věcí požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobce je od 13. 7. 2011 invalidní pro invaliditu I. stupně (resp. že pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dosáhl hranice 35 %, nepřesáhl však hranici 49%) a od 14. 6. 2020 invalidní pro invaliditu II. stupně (resp. že pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dosáhl hranice 50 %, nepřesáhl však hranici 69%), splňuje. Posudková komise objektivně a přesvědčivě zdůvodnila svůj závěr při posouzení procentního poklesu pracovní schopnosti žalobce i svůj závěr o datu vzniku invalidity žalobce. Komise rozhodovala v řádném složení, kromě předsedy komise, posudkového lékaře, byl členem též lékař z oboru psychiatrie, tedy z oboru souvisejícího s postižením žalobce, jež bylo nakonec shledáno jako příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního

stavu. Z posudku je zřejmé, že posudková komise hodnotila veškerou potřebnou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici. Žalobce ani při soudním jednání k výslovnému dotazu soudu neuplatňoval, že by posudková komise neměla k dispozici některý konkrétní z podstatných podkladů, zejména pak některou z relevantních lékařských zpráv. S námitkou žalobce v tom směru, že si komise MPSV měla namísto tzv. dekurzu vyžádat kompletní zdravotní dokumentaci MUDr. H., se soud neztotožnil, neboť údaje obsažené v dekurzu se jeví býti poměrně jednoznačné a pro posouzení komisí MPSV dostatečné, když žalobce sám rovněž neuvedl, který konkrétní údaj, resp. závěr, z dekurzu by mohl být podrobnější zdravotnickou dokumentací zpochybněn. Pokud jde o zdravotnickou dokumentaci MUDr. K. do roku 2001, kdy žalobce přestoupil k psychiatrice X MUDr. H., má soud za to, že tato dokumentace, i kdyby se ji podařilo získat, by stěží mohla vést k závěru o vzniku invalidity žalobce v období touto dokumentací pokrytém, když ze zdravotnické dokumentace v období následujícím se podává remise onemocnění žalobce po dobu cca 10 let.

30. Posudková komise zhodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce zásadně v souladu s posudkem zpracovanými v námitkovém, zejména pak, co se data vzniku invalidity žalobce týče.
31. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů (zejména těch, jež byly žalobcem zpochybněny) posudku MPSV, neboť se jedná o posudek přesvědčivý, celistvý a úplný, který je v zásadě v souladu s předchozím závěrem posudkového lékaře v námitkovém řízení. V rámci ústního jednání tento posudek provedl k důkazu o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce a datu vzniku jeho invalidity. Z jednání tak nevyplynuly žádné podstatné skutečnosti, zejména pak takové, které by byly způsobilé zpochybnit závěry posudkové komise. Soud pak již proto neměl potřebu provádět další dokazování, a to mimo jiné s ohledem na skutečnost, že komise měla k dispozici i zdravotnickou dokumentaci předkládanou žalobcem spolu s žalobou.
32. Co se týče stěžejní žalobní námitky ohledně toho, že žalovaná stanovila datum vzniku invalidity nahodile, tomuto nelze přisvědčit, neboť posudková komise MPSV dospěla rovněž k závěru, že invalidita žalobce vznikla ke dni 13. 7. 2011, který uspokojivě odůvodnila. Lze souhlasit s žalobním tvrzením žalobce, že invalidita v jeho případě nemohla vzniknout náhle ze dne na den. V tomto směru jeví se být, pravda, poněkud obtížným určit konkrétní den vzniku invalidity. Na druhou stranu je příslušná právní úprava založená mimo jiné na nutnosti takové datum vzniku invalidity stanovit. Posuzující lékaři, resp. posudkové komise MPSV, tak stojí leckdy před nelehkým úkolem konkrétní datum vzniku invalidity stanovit a také řádně odůvodnit, a to s ohledem na to, že zpravidla nejde (ani leckdy nemůže jít) o exaktní výsledek vzhledem k tomu, že zdravotní stav každého posuzovaného a jeho vývoj má svoji dynamiku. Je tedy na posuzujících lékařích či komisích MPSV, aby co nejpřesněji určily datum vzniku invalidity u posuzované osoby a toto přesvědčivě odůvodnili. V projednávaném případě má soud za to, že posudková komise MPSV ve svém posudku uvedené požadavky splnila a jím stanovené datum vzniku invalidity žalobce nelze mít za nahodile určené, když se opírá o záznam z dekursu MUDr. H. ze dne 13. 7. 2011 obsahující závěr o předpokladu lékařky, že rozvázání pracovního poměru žalobce již bylo chorobně podmíněno.

Předchozí záznamy přitom svědčí o stabilizovaném stavu s několika přechodnými zhoršeními zdravotního stavu, tudíž nelze mít komisi MPSV stanovené datum vzniku invalidity žalobce za nepřesvědčivé.

33. Sám žalobce přitom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č.j. 10 Ads 259/2016-33, který připustil, že je možné stanovení data vzniku invalidity podle data lékařského vyšetření, pokud posuzovaná osoba navštěvuje příslušného odborného lékaře pravidelně a dostatečně často. Žalobce přitom podle mínění zdejšího soudu právě v letech 2001 až 2013, kdy změnil ošetřující lékařsku, tehdejší odbornou lékařku navštěvoval v zásadě pravidelně a dostatečně často, byť v další letech tomu tak zjevně nebylo.
34. Vzhledem k tomu, že žalobci bylo ke dni 13. 7. 2011 více než 28 let, činí potřebná doba pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod zjištěná z období posledních deseti roků před vznikem invalidity pět let [§ 40 odst. 1 písm. f) ve spoj. s ust. § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.]. Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 7. 2. 2022, který nebyl žalobcem nijak zpochybňován, vyplývá, že v rozhodném období od 13. 7. 2001 do 12. 7. 2011 byl pojištěn čtyři roky a 312 dní, což nedosahuje potřebných pěti let pojištění. Žalovaná proto za daného stavu postupovala správně, pokud dospěla k závěru, že žalobci nevznikl na invalidní důchod nárok, kdy nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod.
35. Námitky žalobce uplatněné v jeho žalobě tak s ohledem na shora uvedené soud nemohl shledat důvodnými, když se s těmito navíc většinou vypořádal i sám posudek MPSV s ohledem na jejich ponejvíce odborný charakter.
36. S ohledem na pokyn Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. ledna 2024, č.j. 6 Ads 49/2023-44, bod 20) zdejší soud také zvažoval, zda vyzve insolvenční správkyňu v insolvenčním řízení s žalobcem vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. X k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení podle ust. § 34 s.ř.s. Avšak vzhledem ke skutečnosti, že předmětné insolvenční řízení bylo pravomocně (X) zastaveno (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne X, č.j. X ve spoj. s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne X, č.j. X, zveřejněné v insolvenčním rejstříku), soud již insolvenční správkyňu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení nevyzýval.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spoj. s ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud tímto výrokem rozhodoval o nákladech vzniklých v řízení před zdejším soudem, tak i o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti, jež tvoří jediný celek s tím, že pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující konečný výsledek ve věci. K tomu lze odkázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2008 č.j. 1

As 61/2008-98, podle kterého „do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 12. června 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce